

Naar dernæst den højtærede Minister sagde til mig, at jeg var „plus royaliste que le roi“, maa han med „le roi“ i dette Tilfælde mene den nuværende Formand for Grosserer-Societetets Komité, med hvem det er mig bekendt, at den højtærede Handelsminister har plejet Forholdinger. Der overfor maa jeg sige, at han opfatter jeg aldeles ikke i noget som helst Forhold som værende „le roi“, og jeg har som Følge deraf heller ikke vist nogen Art af Royalisme. Det, jeg har taget til Orde for, er en bestemt *Institutions* Selvstyre, og det synes mig, at denne Institution vilde varetage sine egne Rettigheder og sit eget Kompetenceomraade særdeles daarligt, hvis den saaledes uden videre skulde give Myndigheden fra sig til et rent bureaukratisk Overopsyn.

Nu har den højtærede Handelsminister med Rette peget paa, at den Opgave at føre et effektivt Tilsyn med Kursnoteringen til Tider har været meget vanskelig at beherske for Grosserer-Societetets Komité, og han har dér nævnt dette, som ogsaa foresvævede Indenrigsministeren i 1887, at Kursnoteringsdeltagerne endelig til syvende og sidst havde den Udvej, naar Grosserer-Societetets Komités Tilsyn ikke behagede dem, at udvandre fra Børsen og oprette en Børs et andet Sted. I samme Aandedræt pegede imidlertid den højtærede Handelsminister selv paa, hvilke uræmelige Vanskeligheder der i saa Henseende vilde stille sig i Vejen. Det vilde ikke være helt let for en Korporation, der — efter min Mening med Urette, men det bliver en Ting for sig — ubestridelig bliver saa ugleset som Vekselererkorporationen, at instituere en Børs et andet Sted, nota bene med den Motivering, at deroppe, hvor de hidtil havde været, blev der passet for godt paa dem. Man behøver vist ikke at være bange for, at Vekselererne og de faa Vekselmæglere, der er tilbage, nogen Sinde skulde udsætte sig for denne uhyre Risiko. Den højtærede Minister siger, at hvis denne ikke sandsynlige Eventualitet skulde indtræde, vilde Baandet mellem Grosserer-Societetets Komité og Fondsbørsen være overskaaret. Ja, det kan for saa vidt være rigtigt, men det var netop derfor, man i 1914 fra Grosserer-Societetets Komités Side fæstnede Baandet. Det, som skete i 1914, var bl. a. det, at Vekselererne gik ind paa at tage Grossererborgerskab mod at blive repræsenteret i selve Grosserer-Societetets Komité ved tvende Medlemmer. Og derefter tillader jeg mig at mene, at Vekselererne er saa bundne til Grosserer-

Societetets Komité, at al den gamle Lyst til Strid med Grosserer-Societetets Komité og til at ville emancipere sig fra denne, som strækker sig helt tilbage til Midten af 60'erne, ganske af sig selv dels er dunstet bort, dels vil dunste bort. Og netop derfor synes der mig ikke i dette Øjeblik at være nogen tvingende Anledning for Lovgivningsmagten til at gribe ind i disse Forhold.

Jeg maa endnu en Gang tillade mig at pege paa, at da Staten i 1887 henvendte sig til Lovgivningsmagten om det samme Emne, gik man en helt anden Vej, da var det netop for at bringe dette Spørgsmaal paa det rene, for at slaa Grosserer-Societetets Komités Myndighed saaledes fast overfor Kursnoteringsdeltagerne, Vekselererne og Vekselmæglerne, at de ikke kunde slippe løs, men ingenlunde for at instituere et rent bureaukratisk Tilsyn med Børsen, og jeg maa fremdeles mene, at der hverken er Trang til et saadant Tilsyn, eller at det i sig selv kan siges at være heldigt. Jeg kender, som sagt, tør jeg sige, snart intet Omraade herhjemme, hvor et Statstilsyn kan havenogen som helst Betydning. Paa Sparekasseomraadet ved vi jo, hvorledes det ergaaret; i det eneste virkelig grelle Tilfælde, hvor der var Misbrug, ja hvad gjorde Sparekasseinspektøren dér, hvad hjalp han i dette Tilfælde? Jeg tror overhovedet meget lidt paa disse Embedsmænd, der fører Tilsyn. Som jeg sagde før: de kloge passer sig selv og ikke deres Embede, og de andre, som mener sig forpligtede til at gøre noget, farer omkring og er, som jeg udtrykte mig før, Posekigere og kan saamænd i de fleste Tilfælde gøre lige saa megen Skade som Gavn. Jeg maa altsaa fremdeles mene, at der ikke er fremført tvingende Grunde for, at man just i dette Øjeblik skulde behøve at gaa til nogen Lovfæstelse af den bestaaende Børsordning, og at der først og fremmest ikke er nogen Grund til at gennemføre en Statskontrol af bureaukratisk Art.

I saa Henseende vil jeg gerne vende mig til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs). Det ærede Medlem brugte et saa besynderligt Udtryk som at tale om „sunde økonomiske Kræfter“ i Modsætning til Spekulation. Ja, Spekulation og Spekulation er jo — det skulde man tro, snart alle Mennesker vidste — to forskellige Ting. Spekulation kan være og har i dette Tilfælde været — og hvor der er Publikums Deltagelse, vil det let blive — Spil, en ny Form for Spil, en særlig Form for Hasardspil, men Spekula-